

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

מחנה 80

במקום להילחם בזיקנה עם ניתוחי בוטוקס, לכו על דיור מוגן. זה יותר טוב מקייטנה

כסף), עם חשש שאולי תסכול ותתגעגע, לבין תשוקתם לנסוע לקריביים (או לבית הבראה בנהריה) לשבועיים של סקס ואלכוהול בלי שתפריע להם בשטויות שלך. גם בדיור מוגן יש בריכה, חדר אוכל וחוגים, וגם כשא-תה שולח את הורידך הם חוששים ולא יודעים אם יסתדרו עם הפרחחים האחרים בקייטנה. בדיור מוגן, כמו בקייטנה ובגן ילדים, משקרים לך, מנסים להיפטר ממך בשער ומי-בטיחים ש"יהיה לך כיף" וש"החברה פה נורא נחמדים", למרות שלדובר אין שום מושג אם זה נכון ואם הגננת/המורדך/מנהל הדיור המוגן לא ניהלו בעבר בית סוהר או ישבו בו בעצמם.

בביקורים בדיור מוגן מקובל וטבעי לשאול המון שא-לות. אתה עומד בפני החלטה משמעותית להמשך חייהם של יקיריך, ואנשי הצוות מגלים סבלנות אין קץ. אבל כמו כשהיית ילד והורידך שאלו את החברה הראשונה שלך מה עושים ההורים שלה ומאיזה מוצא היא, גם עכשיו, 50 שנה מאוחר יותר, הם ממשיכים להביך אותך, הפעם בשא-לות כמו האם אני יכול להביא איתי לחדר את המסור החש-מלי שלי, או מה יקרה אם אני וחמרה נחליט להתגרש, והאם כבר היו בעבר מקרים שבהם דיירת עזבה את בעלה לטובת דיירת אחרת?

דיור מוגן מזכיר קצת מלון באילת או כנס מקצועי בים המלח, מקומות שבהם אני שים מרשים לעצמם להשתובב ולהתחנך הזוגית

הדיור המוגן מזכיר מלון באילת או כנס מקצועי בים המלח. שניהם מקומות שבהם אנשים מרשים לעצמם להשתובב ולהתחנך הזוגית

ולהשתחרר בתחומי האלכוהול והנאמנות הזוגית. נשא-לת השאלה אם מעבר לתלונות, הורידך הקשישים מר-שים לעצמם להתפרפר ולהחליף מדי פעם חדרים שינה עם שכניהם למוסד, ובעצם חיים להם במעין פסטיבל וודסטוק, רק שאת האל.אס.די מחליפה ויאגרה. ובעצם למה לא, הם הגיעו לגיל שבו כבר לא עושים חשבון לאף אחד. אף פעם לא שמעתי שמישהו התלונן על הטרדה מי-נית בדיור מוגן. אולי כי באמת אין בעיה כזאת, או שבי-גיל כזה גם אם מישוהו זורק הערה סקסיסטית, הצד השני שמח - א. שהוא שמע את זה גם בלי מכשיר השמיעה. ובגם כעשור השמיני לחייו עדיין רואים בו אובייקט מיני-בסיום הביקור האחרון סיכמתי בפני הורי הגברת הרא-שונה שהמקום הזה נראה לי רועש מדי וממש לא בשבילם.

אחרי שיצאנו אמרתי ששכחתי משהו בפנים, קרצתי לאחת הדיירות, רצתי למנהלת ושאלתי אם הם מוכנים לקבל גם אנשים בני 60. "אל תדאגי", אמרתי, "אני קשיש ברוחי".

yairn@israelhayom.co.il

העבודה השחורה, ישגיה עליהם 24 שעות ביממה ויעסיק אותם בטורנירי בינגו. הרי אם היית ילד באמת טוב, היית יכול לשכן אותם אצלך בסלון, אז מה אם הווליום שהם ישימו בטלוויזיה יעיר את כל השכונה. אחרי שבצעת המשפחה וההורים עצמם הוחלט על דיור מוגן, אתה רוצה להעניק להם את המקום הטוב, המפנק, המפואר ועם מדריכי הפלדנקרייז הטובים ביותר. אבל מי-שהו משחק לך בראש ושותל שם את המחשבה המגונה שכל הטוב הזה יבוא על חשבון הירושה שלך, ובזמן שהבעלים של בית האבות יקנו עוד דירה מהכסף שלך, אתה תצטרך דיור מוגן מנושים - אז אולי עדיף לשלוח את ההורים למקום עם קצת פחות פינוקים וקצת יותר פשפשים?

אם אתה מניאק שחי בשלום עם התנהגות אגואיסטית כזו, וגם מעז ומשתף את רעייתך במחשבות הקטנוניות שלך - הבא בחשבון שגם הילדים שומעים והם יעשו לך בדיוק את אותו הדבר בעוד עשר או עשרים שנה, ישכ-נו אותך בדיר חזירים, וכשתעז להתלונן, הם יזכירו לך שעשית את אותו הדבר לסבתא.

בדיור המוגן מעדיפים שתגיע אליהם צעיה, בריא ורענן, אבל את הבוכטה הם עושים בעיקר כשאתה מחזיר שם ציוד, או במי-לים פחות עדינות - מתפנה ויפה שעה אחת קודם. חלק מהסכום שלך משולם מראש לכמה שנים שקצובות בהסכם, מה שיוצר ניי-גוד אינטרסים עבור הדייר. הרי גם אם החיים שלך בזבל, אתה על כיסא גלגלים, לא שומע, לא רואה, הילדים עברו לאוסטרליה ואתה שונא אותם ואת אפליקציית סקייפ - עדיין תעדיף להמשיך לחיות כמה שיותר רק כדי לא לצאת פראייר, לעבור את מכסת השנים שבהסכם ולד-פוק את המערכת עם דיור מוגן על חשבון הברון. מנגד, להנהלת המקום יש אינטרס כלכלי להיפטר ממך בהקדם האפשרי, והעובדה שהם אלו שמכינים את האוכל שלך מדי יום (ואולי גם מספקים לך את התרופות) היא בהח-לט ניגוד אינטרסים. ייתכן שכדאי לבקש ממנהל המקום שיטעם את האוכל שלך קודם.

בסיווריי במקומות השונים למדתי שכשאתה שולח את הורידך לדיור מוגן אתה בעצם עושה שידור חוזר של מה שהם עשו לך פעם, כששלחו אותך בקיץ לקייטנה בקיבוץ, עם רחצה קבוצתית מגורדת בחבל בים, שוקו ול-חמנייה, סרט, ובמקום רכיבה על סוסים - חוג רפיה. גם הם נקרעו בין הרצון שיהיה לך כיף בקיץ (שעלה להם לא מעט

בכואנו לדאוג להורים, היקום הערמומי מעמיד אות-נו במבחן. מצד אחד, ההורים שלך יקרים לך מאוד ואתה באמת מאמין שדיור מוגן הוא הסידור הטוב ביותר עבורם. מצד שני, מתגנבת לראשך המחשבה שאולי זה סתם תירוץ ובעצם אתה אגואיסט שמעדיף שמישהו אחר יעשה את

כשמישהו כבר לא מצלצל טוב ממצאיאם לו שם חדש. פעם קראו לזה בית זקנים, אחר כך בית אבות, דיור מוגן, בית לגיל השלישי ואז מעון לגיל הזהב (למרות שהזהב היחיד שנוסף בו זה בשיניים). אבל זה לא ממש משנה, כי כשאתה מתחיל לדבר על הדיור המוגן - זה בדרך כלל אומר שאתה או הורידך הגעתם לגיל המדובר. בשנים האחרונות אני מקיים מערכת יחסים לא ממומשת עם אתרי הדיור המוגן ברחבי ישראל. סיירתי בהם עבור הוריי, הוצפתי בכרושורים מהודרים עטופים בסרטים צב-עוניים, פגשתי אנשי מכירות סבלנים, ראיתי חדרים, מר-עדוניות, בריכות שחייה, חדרים אוכל, חדרים ברידג' ושלל טבלאות אקסל עם הצעות עסקיות לתקופת הפנסיה שלא צלחו, כי הוריי החליטו בסופו של דבר להישאר בבית. עכשיו אני עושה סיבוב שני ומלווה את הוריה של הגי-ברת הראשונה.

אין לי מה לחדש לכם - ההודקנות היא לא כיף גדול, אבל כמו כל דבר בחיים המשוניים הללו, ההבדל בין חיובי לשלילי תלוי בגישה שלך. אפשר להפוך כל לימון ללימונדה, או במקרה הנוכחי - לתה עם לימון. אתה יכול לקחת את זה קשה, להתלונן שהודקנת, שהילדים מגר-שים אותך מבייתך, שזו התחנה האחרונה, ושהדירה הבאה שתעבור אליה כבר תהיה מכוסה בשיש עם נוף למחילה של חפרפרת. או שתבחר לחייך אל המציאות, תשמח שאתה עוד בכלל פה, עומד על הרגליים (פלוס רגליים של הליכון), מבין מה שמדברים איתך, נהנה מההיתרונות של הקונספט וחוגג את שלישי בשלייקס כאילו אין מחה.

למרות ששימשי רק מלווה ולמרות שאני בגיל מוקדם יחסית, בכל ביקור בדיור מוגן כלשהו התגנ-בה לראשי מחשבה טורדנית שהזכירה שהפער בין מלווה לדייר הוא לא כזה גדול. השעון מתקתק, ובעוד עשר או עשרים שנה גם אתה עשוי להגיע לכאן עם כמה מזוודות ומכשיר שמיעה. בזמן שבחנתי את המקום עבור ההורים, התחלתי לדמיין את עצמי מכין כד בחוג קרמיקה.

כל מי שמכיר את עסקי הדיור המוגן מבין שהדבר האח-רון שמוגן שם הוא חשבון הבנק שלך, ולא משנה באיזה מסלול תבחר - תצטרך להשאיר שם חבילה יפה של כסף. לכן, לפני שאתם מבזבזים את כל החסכונות על בוטוקס כדי לנסות להישאר צעירים, שימו בצד כמה לירות, כי בקרוב בטוח שתהיו זקנים.

בכואנו לדאוג להורים, היקום הערמומי מעמיד אות-נו במבחן. מצד אחד, ההורים שלך יקרים לך מאוד ואתה באמת מאמין שדיור מוגן הוא הסידור הטוב ביותר עבורם. מצד שני, מתגנבת לראשך המחשבה שאולי זה סתם תירוץ ובעצם אתה אגואיסט שמעדיף שמישהו אחר יעשה את